

Namita Lamsal, Nepal

Uddannet

Dag 1

Jeg kom til Danmark i går, og jeg bor hos en lokal værtsfamilie, der virker som den rareste familie i Danmark - en familie på tre, Martin, Heidi og den lille tumling Sylvester på knapt to.

De hentede mig i lufthavnen om i går og viste mig rundt i byen. Vi var også i Tivoli. Der var rigtigt mange mennesker, og aldrig før har jeg set så mange arabiske ansigter på ét sted!

Min værtsfamilie viste mig også vejen til kongrescentret, så mandag morgen nåede jeg derhen uden problemer.

Der var fuldt af mennesker. Nogle var ved at blive registreret, nogle fik sig noget mad, nogle gik rundt og snusede til de nye omgivelser og nogle gik rundt og så virkelig glade ud ved gensynet med gamle venner og havde travlt med at snakke med dem og indhente det forsømte.

Der var stande og boder med forskelligt informationsmateriale og brochurer fra forskellige organisationer.

Efter programmet skulle det hele være startet kl. 10, men vi kom først i gang ved halve elleve-tiden med et par velkomsttaler. Vi er næsten 650 deltagere alt i alt fra 44 forskellige lande. Flagene for hvert land blev vist på storskærmen, og jeg følte mig meget stolt over at repræsentere mit land. Alle klappede af hinanden, og det gav en følelse af fællesskab og enhed midt i al forskelligheden. Smil er et universelt sprog – og de blev udvekslet på tværs af nationalitet, race og køn. En smeltedigel af kulturer og et udtryk for solidaritet mellem socialpædagoger fra hele verden.

Det kulturelle indslag (Vesterbro Ungdomsgård, red.) fik noget energi pumpet i deltagerne. Musikkens rytmer fik os til at vippe og svaje og trampe i takt til sangene. Oplægget fra Poul Nyrup Rasmussen var meget perspektivrigt. Det indeholdt et meget stærkt budskab om at fællesskab, omsorg og recovery. Socialpædagoger beskæftiger sig med det centrale i menneskets liv, og hvert eneste menneske tæller.

Globaliseringen fører til en øget dehumanisering, og derfor har socialpædagoger et ansvar for at skabe solidaritet og arbejde for en bedre verden. Jeg kom til at tænke på talemåden: Hvor der er vilje, er der vej.

Dr. Martin Brokenlegs tale var den bedste. Alle tilhører lyttede intenst til ham. Han talte om modets cirkel og det afgørende i menneskeligt nærvær og tilstedeværelse i relationerne. Hans tale kunne ikke undgå at få en til at tænke på generøsitet, uafhængighed, faglighed og på det at høre til. Det handler, understregede han, om at lære med hjertet – at lære det, der ikke kan viderebringes med ord – ved at bruge sine erfaringer og gennem den måde, man behandler andre mennesker på. Han talte også om det lærende sind, den traditionelle læring – men læring gennem hjertet har større værdi.

Jakob von Uexkull holdt også en lærerig tale om medierne og deres indflydelse på udviklingen.

Efter nogle praktiske oplysninger sluttede en velorganiseret, godt koordineret og lærerig dag.

Dag 2

I dag kom den første tale i plenum fra Ellingsen fra Norge, og en vigtig ting var, at konsekvent adskilte brugerinddragelse og selvbestemmelse. Helt personligt følte jeg, at det indeholder mere 'empowerment' og er langt mere tilfredsstillende at se tingene på den måde. Mennesker med særlige behov er særlige skabninger, og vores samfund bør være et retfærdigt samfund, der skaber plads og rum til disse mennesker, som yder dem retfærdighed.

Resten af dagen kunne vi vælge de oplæg og workshops, vi ville. Det var en ret forvirrende morgen, og da jeg endelig fandt vej til det oplæg, jeg ville høre, var det bare for at finde ud af, at der ikke var tolkning fra spansk til engelsk – og så måtte jeg droppe det. En anden paper session havde tekniske problemer – ærgerligt.

De socialpædagoger, der er her på kongressen, er mest forskere og offentligt ansatte praktikere, men jeg har endnu ikke har mulighed for at møde en eneste underviser, der ligesom jeg selv underviser på de videregående uddannelser. Måske er det også derfor, det at kommunikere med andre er så stor en udfordring. Det har aldrig været så stor en barriere for mig før.

Her til aften har jeg lavet mad til min værtsfamilie – karry-kylling, som vi laver det i Nepal. Jeg havde taget krydderierne med hjemmefra. De skulle være dyre her i Danmark, og så smager det også mere rigtigt med de rigtige krydderier.

Jeg har stadig to dage igen og stadig en masse håb og optimisme indeni.

Dag 3

I dag var der field visits, og det var rigtig dejligt at få et indblik i dagligdagen på de steder, vi besøgte.

Først tænkte jeg, det var lidt underligt, at vi selv skulle tage derud – hvorfor blev vi ikke kørt med en bus derud? Men togturen – det at skulle bruge et klippekort og køre i toget med andre – blev et lille, smukt indblik i dansk hverdag.

Vi var først ude og besøge Skolen på Kastelsvej, hvor lærere og elever bød os velkommen på engelsk og tegnsprog. Det var imponerende – både at den har eksisteret i mere end 200 år, og den måde, de gør tingene på. De har en meget holistisk tilgang til tingene – det er en komplet intervention, hvor de både ser børnene og forældrene. I forhold til mit land kan de tilbyde 'den fulde pakke'.

Derfor var det også så underligt at høre, at skolen faktisk mangler elever, fordi flere og flere små børn får CI, Cochlear Implant. Jeg tænkte, at det er absurd – i Nepal har vi så mange børn og unge, der kunne have glæde af sådan en skole. Jeg håber, skolen kan overleve – det virker som om, der er så meget viden.

Bagefter tog vi ud på Callissensvej i Hellerup, hvor nogle af børnene fra skolen noget af tiden. Børnene der bor her har ADHD eller autisme – og igen: jeg var imponeret.

Så meget, at jeg ikke rigtigt fik spurgt om noget. Det vigtigste var strukturen og indretningen omkring børnene – det efterlod et meget familieagtigt indtryk. Jeg bor selv i en storfamilie hjemme i Nepal, og det var måske derfor det virkede så rigtigt?

Om eftermiddagen – før kongresfesten – besøgte vi Christiania. Jeg havde troet, det var mere slum-agtigt. Det, der slog mig, var at der var så mange unge, og at det virker meget demokratisk og bredt sammensat. Det kunne jeg godt lide.

Dag 4

Dagen startede med paper sessions og workshops. Igen var den én uden tolk og en med tekniske problemer. Men jeg kom til at høre et par interessante om at arbejde i tværkulturelle miljøer og om nogle, der arbejdede på Filippinerne med kunst som terapi. Men det er svært ikke at misse pointerne i det talte, når der bliver oversat – og det er jo det smukke i sådan nogle præsentationer.

Den afsluttende tale fra Rosa Marie Torres vakte masser af genkendelse. Hun talte ud fra Syden, den sydlige halvkugles udgangspunkt, men det var meget, der mindede mig om mit eget land.

I Nepal er mange socialarbejdere demotiverede af de ustabile politiske forhold, og det hele er meget skrøbeligt. Vi er meget få uddannede socialpædagoger i Nepal – også inden for det sociale område oplever vi en massive hjerneflugt til især USA, og i Nepal arbejder de fleste for NGO'er.

Selv er jeg uden arbejde, når jeg kommer hjem, og jeg skal starte fra 'scratch'. Min drøm er at organisere socialarbejderne i Nepal, og det ville være fantastisk, hvis jeg for eksempel i Danmark kunne finde støtte til at arbejde med det. Vi har brug for at sætte os nogle mål for vores indsats – men lige nu har vi kun spørgsmålstejn.

Efter afslutningen på kongressen fik jeg hilst på Benny og overrakt ham en lille gave – og aftalt et møde i næste uge om mulighederne for en form for samarbejde.

Jeg skal nemlig være her nogle dage endnu og håber at besøge Sverige og måske Norge, inden jeg skal hjem – ligesom på turen herover via Bangkok, fordi flyene mellem København og Kathmandu var udsolgt. Noget af en omvej.

Jeg vil huske på det, Benny citerede: Hvis en drøm deles af mange, er den en realitet.